

Arrest

nr. 349 527 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 23 april 2025, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2025 werd ingediend en op data van 03.07.2025 en 14.07.2025 werd geactualiseerd door :

*E.F., B. (geen R.R.)
Geboren op xx.10.2007*

*E.F., H. (geen R.R.)
Geboren op xx.xx.2005*

Nationaliteit: Marokko

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw een eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied bij een administratieve controle op 10.08.2023. Mevrouw betekent een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14.06.2024 wordt haar broer Bilal een eerste maal aangetroffen bij een administratieve controle. Op 08.01.2025 dienen zij samen met hun moeder een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 15.01.2025.

Dhr. E.F.B. beroept zich op zijn scholing als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt hij een scholingsattest voor betreffende schooljaar 2024-2025 en een bijhorend schoolrapport. Echter, we stellen vast dat betrokkene reeds meerderjarig is en niet langer leerplichtig. Bovendien legt hij geen enkel bewijs van recente scholing, in huidige schooljaar, voor en vond zijn gevolgde scholing steeds plaats in illegaal verblijf. Het feit dat hij hier school gelopen heeft, toont enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet meer kunnen terugvallen op een sociaal of familiaal netwerk in Marokko. Zij zouden er geen netwerk meer hebben om te voorzien in hun basisbehoeften. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen netwerk meer zouden hebben om te voorzien in hun basisbehoeften niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Mevrouw E.F.H. beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid waarvoor zij nood zou hebben een duurzame opvolging van haar medische situatie en ondersteuning. Echter, we stellen vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Betrokkene bewijst haar verklaringen dus niet met medische attesten waardoor deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek op 08.01.2025 een aanvraag 9ter indiende. Deze aanvraag werd echter negatief afgesloten omdat uit de voorgelegde stukken geen vaststaande uitspraak werd gedaan over de ziekte.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of

familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De bestaande gezinseenheid (moeder, broer en zus) kan behouden blijven, daar geen enkel gezinslid over enig recht op verblijf beschikt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op hun verwestering als buitengewone omstandigheid en wijzen er op dat zij niet meer in staat zouden zijn zich aan te passen aan een leven in Marokko. Betrokkenen maken dit echter absoluut niet aannemelijk. Allereerst tonen betrokkenen niet aan dat er sprake is van een lang verblijf in België. De eerste bewijzen van verblijf in België dateren van 10.08.2023 voor H. en van 14.06.2024 voor B., naast zijn scholingsbewijs voor schooljaar 2024-2025. Bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen evenmin enig bewijs voor van een langdurige aanwezigheid in België. Daarnaast stellen we vast dat betrokkenen erg weinig integratiebewijzen voorleggen (bewijs van één jaar scholing voor B., vier getuigenverklaringen en één handgeschreven stageverslag voor H. dat niet gedateerd noch identificeerbaar ondertekend werd). Betrokkenen tonen aldus op geen enkele manier aan dat er sprake zou van een zodanige verwestering dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren om de aanvraag in te dienen. Het is niet omdat betrokkenen al enige tijd in België verblijven en hier enige scholing gevolgd zouden hebben, dat zij per definitie verwesterd zouden zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al acht jaar in België zouden verblijven, dat zij hun leven hier in België volledig vorm gegeven zou hebben, dat zij de facto reeds deel zouden uitmaken van de samenleving waartoe zij zouden behoren, dat zij hun werkbereidheid zouden benadrukken, dat er sprake zou zijn van bijzondere banden met België, dat zij vier getuigenverklaringen voorleggen evenals een handgeschreven stageverslag van H.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van de volgende motieven:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: E.F., H.
geboortedatum: xx.xx.2005
geboorteplaats:
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen maar uit de aanwezige attesten in het administratief dossier blijkt dat er geen vaststaande uitspraak wordt gedaan over de ziekte waardoor haar aanvraag 9ter negatief werd afgesloten. Bij haar laatste aanvraag, 9bis, legt betrokkene geen enkel medisch stuk voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van de volgende motieven:

"De heer :

Naam, voornaam: E.F., B.
geboortedatum: xx.xx.2007
geboorteplaats: --
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- "- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Een eerste essentieel punt dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig miskent, is dat H. en B. feitelijk reeds acht jaar in België verblijven.

Dat hun verblijf pas later administratief werd vastgesteld, verandert niets aan de realiteit dat zij hier hun jeugd en adolescentie hebben doorgebracht, dat hun schoolloopbaan en sociale ontwikkeling zich in België hebben afgespeeld en dat hun feitelijke wortels zich in de Belgische samenleving bevinden. Voor minderjarigen is acht jaar geen korte aanwezigheid, maar bijna hun volledige vormingsperiode.

In die context is het eenvoudigweg onhoudbaar om te stellen dat er “geen lang verblijf” zou zijn en dat er geen bijzondere verankering in België bestaat. De beslissing reduceert hun aanwezigheid tot enkele recente administratieve vaststellingen, maar negeert de feitelijke continuïteit van hun leven hier.

Voor adolescenten van hun leeftijd betekent een langdurig verblijf dat zij hier naar school zijn gegaan, de taal hebben geleerd, vriendschappen en netwerken hebben opgebouwd, kortom dat het centrum van hun leven zich in België bevindt.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent wel dat H. en B. school lopen, attesten en een stageverslag voorleggen, maar weigert daaraan enig gewicht toe te kennen omdat dit niet zou aantonen dat zij zich “niet meer kunnen aanpassen” aan het leven in Marokko.

Daarmee wordt de beoordeling verkeerdelijk omgedraaid: de vraag is niet of zij in theorie nog ergens anders zouden kunnen leven, maar of het, gelet op hun langdurige verblijf, hun volledige schooltraject hier en hun opgebouwde banden, nog proportioneel is om van hen te verlangen dat zij eerst naar Marokko terugkeren en hun leven in België abrupt afbreken om van daaruit een procedure op te starten.

3. Daarbovenop komt een element dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig foutief beoordeeld: de gevolgen van de niet-betekening – althans de afwezigheid van concrete, aantoonbare kennisgeving aan H. en B. zelf – van de beslissing van 15 januari 2025, waarbij de 9ter-aanvraag van 8 januari 2025 werd “afgesloten”.

Uit de huidige 9bis-beslissing blijkt enkel dat deze 9ter-aanvraag “negatief werd afgesloten”, zonder dat wordt aangetoond dat er ooit een afzonderlijke, behoorlijk betekende beslissing aan de minderjarige verzoekers werd overhandigd, noch welke motieven die afsluiting precies droegen.

Deze motieven zijn verzoekers niet gekend.

Dit is geen detail: zonder correcte betekening konden zij geen kennis nemen van de inhoud en motivering van de beslissing, geen beroep overwegen en evenmin gericht inspelen op eventuele opmerkingen over hun medische of psychosociale situatie.

De huidige beslissing gebruikt het loutere feit dat de 9ter-aanvraag “negatief afgesloten” werd vervolgens wél als impliciet argument: enerzijds om te suggereren dat er geen relevante medische problematiek is, anderzijds om te benadrukken dat in het kader van 9bis geen nieuwe attesten worden voorgelegd.

De formele motiveringsverplichting wordt hierdoor geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet bovendien alsof het “afsluiten” van de 9ter-aanvraag een zuiver administratieve voetnoot is, zonder verdere relevantie. In werkelijkheid had deze voorgeschiedenis de administratie er net toe moeten aanzetten om bij de behandeling van de 9bis-aanvraag minstens te controleren of, en op welke wijze, de beslissing van 15 januari 2025 aan de minderjarigen werd betekend, welke medische en psychosociale elementen toen werden aangevoerd en of er geen lopende of onafgewerkte zorgtrajecten zijn. In plaats daarvan volstaat men met de formule dat er nu “geen enkel bewijs” is gevoegd, terwijl men uit het eigen dossier weet dat er kort voordien een medische regularisatieprocedure is gevoerd.

Dat is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Daarbij komt dat het hier gaat om twee minderjarigen die volledig afhankelijk zijn van beslissingen van volwassenen en van de overheid. Zij hebben er niet voor gekozen om zonder wettig verblijf naar België te komen. Zij zijn hier terechtgekomen en gebleven in de context van familiale beslissingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kwalificeert hun verblijf als “precair” en ontnemt het daardoor quasi elke juridische waarde, terwijl precies dat precair karakter volgens het EVRM en het IVRK aanleiding geeft tot verhoogde waakzaamheid: kinderen hebben recht op continuïteit, stabiliteit en ontwikkeling. Hun belangen moeten een eerste overweging zijn bij elke beslissing die hen raakt.

In de bestreden beslissing wordt hierover echter slechts in abstracto gesproken, zonder een echte, individuele beoordeling van de impact van terugkeer na acht jaar verblijf op hun schoolloopbaan, hun psychisch welzijn en hun sociale inbedding.

5. Wat artikel 8 EVRM betreft, erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers zich beroepen op hun hier opgebouwd privé- en gezinsleven, maar de proportionaliteitstoets blijft oppervlakkig. Men stelt dat de gezinsbanden in Marokko kunnen worden voortgezet, verwijst naar de aanwezigheid van familie daar en naar re-integratiehulp via IOM, en besluit dan dat het privéleven in België onvoldoende ernstig zou zijn om een uitzondering te rechtvaardigen. Die benadering negeert dat het huidige gezin – moeder en twee kinderen – feitelijk in België functioneert, waar zij wonen, naar school gaan en hun sociale leven hebben, en dat dit al acht jaar zo is. Artikel 8 EVRM gaat niet enkel over de vraag of een gezin “ergens anders” samen kan zijn, maar ook over de kwaliteit van het bestaande leven en over de gevolgen van een ingreep door de overheid in dat bestaande privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken verengt de beoordeling van “buitengewone omstandigheden” bovendien tot situaties waarin terugkeer naar Marokko quasi onmogelijk zou zijn. Artikel 9bis eist echter geen bewijs van totale onmogelijkheid. Dit artikel vraagt een globale beoordeling van alle concrete factoren – waaronder de duur en aard van het verblijf, de mate van integratie, de scholing, de gezondheid, het gezinsleven én het belang van het kind. In dit dossier betekent dat concreet: twee jongeren die al acht jaar in België wonen, uit hun vertrouwde schoolomgeving rukken, hen terugsturen naar een land waar zij al lange tijd niet meer leven en daar een onzekere, vaak jaren aanslepende consulaire procedure laten afwachten.

De impact hiervan – pedagogisch, sociaal en psychisch – wordt in de beslissing niet ernstig gewogen en dat maakt het resultaat manifest onevenredig.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

6. Dat de gemachtigde stelt dat verzoekers in Marokko werden geboren en getogen en aldaar eerder verbleven, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Marokko thans de belangen die zij nog hebben in Marokko ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekers, in het bijzonder de 8 jaar die zij momenteel reeds onafgebroken verblijvende zijn in België.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekers eerder verbleven in Marokko - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekers verblijvende zijn buiten Marokko. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekers. Dat zij voorheen verbleven hebben in Marokko, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hen aangehaalde elementen (documenten) in het kader van zijn aanvraag tot

machting van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende waren in België.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoekers dat zij nog beroep zou kunnen doen op hun familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machting van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Verzoekers wijzen er temeer om dat zij geen "negatief bewijs" kunnen voorbrengen, waaruit onder meer zou moeten blijken dat zij geen banden meer hebben met Marokko.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machting van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machting tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machting tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er ongeveer 6 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (06.11.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (23.04.2025), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machting van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling

in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "*buitengewone omstandigheden*" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de mate dat verzoekers betogen dat zij minderjarig zijn en verwijzen naar de bescherming onder het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK), kan de Raad kan alleen maar vaststellen dat zij op het moment van de bestreden beslissingen allebei meerderjarig zijn. Zij kunnen bijgevolg niet dienstig verwijzen naar de bescherming geboden door het IVRK.

Verder hekelen verzoekers dat de verwerende partij miskent dat zij feitelijk reeds acht jaar in België verblijven en hier toekwamen als minderjarigen. Dat hun verblijf pas later administratief werd vastgesteld, verandert niets aan de realiteit dat zij hier hun jeugd en adolescentie hebben doorgebracht, dat hun schoolloopbaan en sociale ontwikkeling zich in België hebben afgespeeld, dat zij de taal hebben geleerd en dat hun feitelijke wortels en centrum van hun belangen zich in de Belgische samenleving bevinden. Voor minderjarigen is acht jaar geen korte aanwezigheid, maar bijna hun volledige vormingsperiode, zo betogen zij. Zij menen dat het in die context het eenvoudigweg onhoudbaar is om te stellen dat er "*geen lang verblijf*" zou zijn en dat er geen bijzondere verankering in België bestaat.

De Raad moet echter, net als de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, vaststellen dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van een lang verblijf van acht jaar in België. De verwerende partij heeft er daarbij terecht op gewezen dat de eerste bewijzen van verblijf in België dateren van 10 augustus 2023 voor verzoekster en van 14 juni 2024 voor verzoeker, naast diens scholingsbewijs voor schooljaar 2024-2025 en dat zij bij huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkel bewijs hebben voorgelegd van een langdurige aanwezigheid in België. Verzoekers laten deze vaststellingen ongemoeid en verduidelijken niet uit welke bij de aanvraag gevoegde of andere documenten hun verblijf gedurende acht jaar in België moet blijken. Dit klemmt des te meer nu de bewijslast op verzoekers rust om hun aanspraken te rechtvaardigen met de nodige bewijsstukken. Zij kunnen zich dan ook niet vergenoegen met loutere beweringen en tonen niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld dat er op het

moment van de eerste bestreden beslissing, namelijk op 6 november 2025, geen sprake is van een langdurig verblijf in België.

Wat hun integratie, verankering en privéleven in België betreft, betogen verzoekers dat de proportionaliteitstoets in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) oppervlakkig blijft en de beoordeling van "*buitengewone omstandigheden*" wordt verengd tot situaties waarin terugkeer naar Marokko quasi onmogelijk zou zijn. Zij betogen dat de benadering van de verwerende partij negeert dat het huidige gezin – moeder en twee kinderen – feitelijk in België functioneert, waar zij wonen, naar school gaan en hun sociale leven hebben, en dat dit al acht jaar zo is. Zij stellen dat de verwerende partij weigert om enig gewicht toe te kennen aan de voorgelegde school- en stageattesten omdat dit niet zou aantonen dat zij zich "*niet meer kunnen aanpassen*" aan het leven in Marokko. Daarmee wordt volgens hen de beoordeling verkeerdelijk omgedraaid: de vraag is niet of zij in theorie nog ergens anders zouden kunnen leven, maar of het, gelet op hun langdurige verblijf, hun volledige schooltraject hier en hun opgebouwde banden, nog proportioneel is om van hen te verlangen dat zij eerst naar Marokko terugkeren en hun leven in België abrupt afbreken om van daaruit een procedure op te starten. Zij wijzen erop dat zij er, als toen minderjarigen, niet voor gekozen hebben om zonder wettig verblijf naar België te komen en hekelen dat de verwerende partij geen echte, individuele beoordeling maakt van de impact van een terugkeer na acht jaar verblijf op hun schoolloopbaan, hun psychisch welzijn en hun sociale inbedding, waardoor het resultaat manifest onevenredig is.

Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij wel degelijk heeft geoordeeld over de scholing, de sociale banden en het privéleven van verzoekers in België, zowel in het licht van de buitengewone omstandigheden als in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij heeft meer bepaald overwogen dat:

- verzoekers ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen, maar hieruit niet blijkt dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid;
- de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen;
- verzoekers niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen;
- verzoekers niet aantonen dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is;
- de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, maar enkel tot gevolg heeft dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten;
- de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van verzoekers niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM;
- verzoekers erg weinig integratiebewijzen voorleggen (bewijs van één jaar scholing voor B. , vier getuigenverklaringen en één handgeschreven stageverslag voor H. dat niet gedateerd noch identificeerbaar ondertekend werd) en aldus op geen enkele manier aantonen dat er sprake zou zijn van een zodanige verwestering dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren om de aanvraag in te dienen;
- het niet is omdat verzoekers al enige tijd in België verblijven en hier enige scholing gevolgd zouden hebben, dat zij per definitie verwesterd zouden zijn;
- wat betreft de scholing van verzoeker: verzoeker reeds meerderjarig is en niet langer leerplichtig is, hij geen enkel bewijs van recente scholing in huidig schooljaar voorlegt, zijn gevolgde scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf en het feit dat hij hier school gelopen heeft, enkel aantoont dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd.

Het komt dan ook aan verzoekers toe om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn of alsnog in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Door de elementen uit hun aanvraag te herhalen, tonen zij dit nog niet aan. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers heel hun betoog ophangen aan de blote bewering dat zij hier hun hele jeugd en adolescentie hebben doorgebracht met alle gevolgen vandie een terugkeer met zich zou brengen op pedagogisch, sociaal en psychisch vlak, terwijl hiervoor reeds werd vastgesteld dat geen enkel bewijs voorligt van hun aanwezigheid vóór 2023, respectievelijk 2024. Dit betoog kan dus niet dienen om de motieven van de bestreden beslissing ter zake als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 8 van het EVRM af te doen. Eén en ander klemmt des te meer nu in de bestreden beslissing ook werd vastgesteld dat uit de vier getuigenverklaringen die zij voorlegden niet blijkt dat hun netwerk van sociale banden van die aard zou zijn dat zelfs een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van de aanvraag vanuit hun land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen. Mede in het licht van de vaststelling in de bestreden beslissing dat er buiten deze getuigenverklaringen slechts weinig

integratiebewijzen werden voorgelegd (een bewijs van één jaar scholing voor verzoeker en een niet gedateerd, niet identificeerbaar ondertekend stageverslag voor verzoekster) en in ieder geval geen enkel bewijs van een lopende scholing voor de meerderjarige verzoekers die dus niet langer leerplichtig zijn, maken verzoeker niet aannemelijk dat hun belangen in België deze in Marokko ruimschoots overstijgen, en kan de verwerende partij bezwaarlijk een oppervlakkige proportionaliteitstoets worden verweten.

Verzoekers viseren voorts het motief waarin wordt gesproken van een “tijdelijke” of “korte” terugkeer, en stellen dat er geen indicatie wordt gegeven over welke tijdsperiode men hanteert, terwijl deze tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De verwerende partij meent immers dat verzoekers in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zouden zijn om in “Nigeria”(lees: Marokko) te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, zo stellen zij. Verzoekers menen dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode, aangezien de thans bestreden beslissing pas na zes maanden na het indienen van de aanvraag werd genomen.

De Raad wijst in eerste instantie op de rechtspraak van het EHRM die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekers zullen indienen in het land van oorsprong valt onder de toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt niet bepaald binnen welke termijn de verwerende partij over deze aanvraag een beslissing moet nemen. De Raad kan het dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat in de eerste bestreden beslissing geen tijdsindicatie wordt gegeven voor de behandeling van deze aanvraag. Evenmin kan hieruit een schending van de formele motiveringsplicht worden afgeleid. Verder kan bezwaarlijk worden gesteld dat de behandelingsduur van de huidige aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als “langdurig” kan worden bestempeld. Hoe dan ook valt niet in te zien waarom de behandelingsduur zomaar zou moeten worden doorgetrokken naar de behandeling van een dergelijke aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers stellen dat de tijdsperiode binnen dewelke de aanvraag wordt behandeld fundamenteel is in de beoordeling, moet in eerste instantie worden herhaald dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun banden met België van die aard zijn dat ze geen tijdelijke terugkeer zouden kunnen verdragen. Verder wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds, en anderzijds dat zij een beroep kunnen doen op de IOM om de nodige steun te krijgen voor de terugreis en de re-integratie. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen netwerk meer zouden hebben om te voorzien in hun basisbehoeften niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers doen gelden dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om te stellen dat zij nog beroep zouden kunnen doen op hun familie en zelfs bij hen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf, omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen “korte tijd” omvat, zoals gesteld in de eerste bestreden beslissing. Zij wijzen er ook op dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelt door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekers eerder verbleven in Marokko - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekers verblijvende zijn buiten Marokko. Dat zij voorheen verbleven hebben in Marokko, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf waarin zij zeer sterke binding hebben opgebouwd in België, zo stellen zij. Zij betogen nog dat zij geen “negatief bewijs” kunnen voorbrengen, waaruit onder meer zou moeten blijken dat zij geen banden meer hebben met Marokko.

De Raad herhaalt andermaal dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij wijzen op een langdurig verblijf in België en evenmin waar zij betogen dat hun belangen in België die in Marokko overstijgen. Verder moet worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Het is in die optiek niet kennelijk onredelijk om ervan uit te gaan dat verzoekers nog een netwerk hebben waarop zij kunnen terugvallen voor de periode dat de aanvraag in behandeling is, en zij tonen niet aan dat daar anders over moet worden gedacht.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen alsnog disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn nu zij noch aannemelijk maken dat hun privéleven in België van die aard is dat het zelfs geen tijdelijke terugkeer zou kunnen verdragen, noch aantonen dat zij in hun land van herkomst geen enkel netwerk meer zouden hebben. Verder gaan verzoekers volledig voorbij aan het motief dat zij ook beroep kunnen doen op de steun van het IOM, zodat de situatie waarin zij zullen terechtkomen in hun land van herkomst hoe dan ook niet als een buitengewone omstandigheid kan doorgaan.

Tot slot viseren verzoekers volgend motief:

“Mevrouw E.F.H. beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid waarvoor zij nood zou hebben een duurzame opvolging van haar medische situatie en ondersteuning. Echter, we stellen vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Betrokkene bewijst haar verklaringen dus niet met medische attesten waardoor deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek op 08.01.2025 een aanvraag 9ter indiende. Deze aanvraag werd echter negatief afgesloten omdat uit de voorgelegde stukken geen vaststaande uitspraak werd gedaan over de ziekte.”

Verzoekers voeren aan dat zij de motieven van de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen niet kennen omdat deze beslissing hen niet werd betekend. Zij hekelen dat de thans bestreden beslissing het loutere feit dat de 9ter-aanvraag “negatief afgesloten” werd vervolgens wél gebruikt als impliciet argument: enerzijds om te suggereren dat er geen relevante medische problematiek is, anderzijds om te benadrukken dat in het kader van de 9bis-aanvraag geen nieuwe attesten worden voorgelegd. Zij menen dat de formele motiveringsplicht hierdoor geschonden is.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom verzoeksters aanvraag om medische regularisatie werd afgewezen, met name “omdat uit de voorgelegde stukken geen vaststaande uitspraak werd gedaan over de ziekte”. Verder wordt ook gesteld dat in het kader van de huidige aanvraag geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd inzake verzoeksters medische problematiek. Aldus blijkt duidelijk waarom deze niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, en is er geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de motivering blijkt overduidelijk dat het determinerend motief is dat verzoekster haar verklaringen niet bewijst met medische attesten waardoor deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken. Verzoekers betwisten deze vaststelling niet. Waar zij aanvoeren dat de verwerende partij uit het eigen dossier weet dat er kort voordien een medische regularisatieprocedure is gevoerd en menen dat zij bij de behandeling van de 9bis-aanvraag minstens moest controleren welke medische en psychosociale elementen toen werden aangevoerd en of er geen lopende of onafgewerkte zorgtrajecten zijn, benadrukt de Raad dat de bewijslast op verzoekers rust. Zij moeten elke nieuwe aanvraag staven met de nodige bewijsstukken en kunnen de verwerende partij niet verwijten om geen rekening te hebben gehouden en niet te hebben gemotiveerd over stukken die bij een vorige aanvraag, *in casu* zelfs op basis van een andere rechtsgrond, werden voorgelegd. Verzoekers kunnen hun eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij : de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Hoe dan ook heeft de verwerende partij in fine vastgesteld dat de aanvraag om medische regularisatie werd afgewezen, met name “omdat uit de voorgelegde stukken geen vaststaande uitspraak werd gedaan over de ziekte”, zodat niet valt in te zien welk bijkomend onderzoek zij dan nog had moeten doen. Immers, artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter*” niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Alleen al de vaststelling dat geen bijkomende medische documenten werden gevoegd bij de aanvraag, was afdoende grond om te oordelen dat de gezondheidssituatie van verzoekster niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Aangezien dit determinerend motief overeind blijft, hebben verzoekers geen belang bij hun kritiek op het motief aangaande de beslissing tot weigering van de 9ter-aanvraag en het feit dat die hen niet zou zijn betekend.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS